

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi

1. zasądził od pozwanej E. Ł. na rzecz powoda Fundacji (...) z siedzibą w Ł. kwotę 10 073,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,
2. zasądził od pozwanej E. Ł. na rzecz powoda Fundacji (...) z siedzibą w Ł. kwotę 2 417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazał pobrać od E. Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 504,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy powyższe rozstrzygnięcie oparł na podstawie następujących ustaleń faktycznych.

Fundacja (...) z siedzibą w Ł. zawarła z E. Ł. umowę w dniu 23 stycznia 2014 roku, w ramach której to E. Ł. zobowiązywała się do wykonania dla Fundacja (...) z siedzibą w Ł. prac remontowych w postaci obróbki ścian, tynkowania holu, pokoi, klatki schodowej, na powierzchni 632 m² w budynku zajmowanym przez tę fundację. Strony umowy ustaliły termin wykonania tych prac na czas od 23 stycznia 2014 roku do 15 lutego 2015 roku. Strony ustaliły, że za wykonanie tych prac E. Ł. otrzyma wynagrodzenie w wysokości 15 000,00 zł.

W ramach wykonania przez Fundację (...) z siedzibą w Ł. obowiązku umownego zapłaty umówionego wynagrodzenia, fundacja ta zapłaciła E. Ł. łącznie 11 300,00 zł jeszcze przed zakończeniem wykonywania umówionych prac, przed wskazanym w umowie dniem 15 lutego 2014 roku jako terminem zakończenia wykonywania umówionych prac. Przyczyną wypłacenia częściowo wynagrodzenia przed terminem wykonania umówionych prac była prośba E. Ł. uzasadniana przez nią złą sytuacją przedsiębiorstwa, które prowadzi.

E. Ł. wykonała wynikającej z umowy prace w części, to jest w postaci prac w holu, pokojach, na klatce schodowej, o łącznej wartości 1 226,98 zł.

W związku z niewykonaniem w całości w terminie umówionych prac przez E. Ł., Fundacja (...) z siedzibą w Ł. wypowiedziała zawartą umowę.

Powyższy stan faktyczny został uznany przez Sąd Rejonowy za bezsporny między stronami.

Sąd Rejonowy oddalił w części wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. D., to jest w zakresie obejmującym „jakość prac wykonanych przez pozwaną” Sąd pierwszej instancji wskazał, że teza dowodowa była nieadekwatna do zgłoszonego wniosku dowodowego. Mianowicie, środkiem dowodowym w postaci zeznań świadka można ustalać jedynie fakty, nie zaś oceniać zdarzenie, zachowania. W zakresie dotyczącym „zakresu prac wykonanych przez zgłoszonego świadka”, także objętych tezą dowodową dla tego środka dowodowego, okoliczności te były irrelewantne dla rozstrzygnięcia, albowiem świadek był osobą trzecią, bez związku ze stosunkiem prawnym łączącym strony procesu, wykonywał, jeśli w ogóle miało to miejsce, prace dla powodowej fundacji na podstawie innego stosunku prawnego aniżeli łączący strony procesu.

Sąd Rejonowy oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron. Dowód z przesłuchania stron ma charakter dowodu uzupełniającego, którego przeprowadzanie winno być ograniczone do wyjątkowych przypadków, takich tylko, gdy danych okoliczności spornych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia nie można ustalić, udowodnić za pomocą innych środków dowodowych. Treść przepisu art. 299 k.p.c. i źródło pochodzenia dowodu z przesłuchania stron dają podstawę do wskazanej powyżej interpretacji. W przedmiotowym przypadku nie było potrzeby korzystania z tego subsydiarnego źródła dowodowego w postaci dowodu z przesłuchania stron. Te okoliczności mogły być ustalone za pomocą innych źródeł dowodowych, takich jak na przykład świadkowie,

dokumenty. Dodatkowo, pozwana, która miałaby zeznawać w charakterze strony, nie ma wiedzy, co sama w informacyjnym wysłuchaniu wskazała, w przedmiocie odnoszącym się do okoliczności związanych z łączącym strony stosunkiem prawnym. Dodatkowo, w zakresie „braku reakcji na pisma i wezwanie strony pozwanej”, jak wskazano w tezie dowodowej dla tego środka dowodowego, okoliczności te były bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. W zakresie dotyczącym „jakości prac wykonanych przez pozwaną”, co było objęte tezą dowodową dla tego środka dowodowego, przyczyny oddalenia w tym zakresie tego wniosku dowodowego były takie same jak w przypadku wskazanych przy wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. D.. W zakresie dotyczącym „rozliczeń finansowych oraz przekazywanych zaliczek”, co było objęte tezą dowodową dla tego środka dowodowego, okoliczności te były poza sporem między stronami, a nadto udowodnione już za pomocą dokumentów załączonych do pozwu. Zatem, bezasadnym byłoby przeprowadzanie dowodu co do okoliczności, które nie są przedmiotem sporu. Przeprowadzanie w takiej sytuacji dowodu byłoby sprzeczne z normą art. 227 k.p.c., stosownie do treści którego to przepisu dowody przeprowadza się co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie i tylko co do takich okoliczności, które są sporne.

Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. R., albowiem świadek ten miał zeznawać co do okoliczności bezspornej, a mianowicie, jego zeznaniami miałyby zostać potwierdzony fakt, że pracownicy pozwanej nie zostali dopuszczeni do kontynuowania wykonywania prac na terenie obiektu wskazanego w umowie.

Sąd Rejonowy oddalił i pominął dowody zgłoszone na terminie rozprawy w dniu 12 grudnia 2016 roku, albowiem były one spóźnione w świetle normy art. 207 k.p.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że pominął jako spóźnione twierdzenia i zarzuty, które nie znalazły się w pozwie i w odpowiedzi na pozew, na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, które nie zostały złożone w pozwie i w odpowiedzi na pozew, jeżeli złożenie takiej odpowiedzi na pozew zostało zarządzone przez przewodniczącego. W realiach przedmiotowego przypadku przewodniczący zobowiązał pozwanego do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 1 miesiąca, a więc w terminie ponad dwukrotnie tak długim, jak minimalny, wskazany przez ustawodawcę w przepisie art. 207 § 2 k.p.c., wskazując przy tym pozwanej rygor pominięcia w przypadku nie złożenia w tym terminie odpowiedzi na pozew (karta 15 akt w zw. z k. 20 akt). Dodatkowo, pozwana otrzymała wszystkie stosowne pouczenia procesowe (karta 15 akt w zw. z k. 20 akt). Powód zaś był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – adwokata. Wobec tego, wszystkie późniejsze twierdzenia i zarzuty, które nie zostały przedstawione w pozwie i w odpowiedzi na pozew, Sąd miał prawo pominąć, stosownie do treści wyżej wskazanego przepisu art. 207 § 6 k.p.c. Wprawdzie, zgodnie z dalszym ciągiem art. 207 § 6 k.p.c., sąd może uwzględnić późniejsze niż w pozwie i w odpowiedzi na pozew twierdzenia i zarzuty, ale jedynie wówczas, gdy strona je zgłaszająca uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w terminie bez swojej winy lub, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności. Strony procesu nawet nie podjęły wysiłku uprawdopodobnienia, że nie ponoszą winy we wskazywaniu później niż w pozwie i w odpowiedzi na pozew twierdzeń i zarzutów. Strony procesu nie starały się także uprawdopodobnić, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd nie doszukał się żadnych „wyjątkowych okoliczności” przywoływanych w przepisie art. 207 § 6 k.p.c., które pozwalałyby Sądowi uwzględnić spóźnione twierdzenia i dowody zgłaszane przez strony, a nie wskazywane przez nie w pozwie i w odpowiedzi na pozew. Uwzględnienie i rozpoznawanie przez Sąd nowych twierdzeń i wniosków dowodowych, zgłaszanych później aniżeli w pozwie i w odpowiedzi na pozew byłoby przyczyną późniejszego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Warto wskazać jeszcze, że same strony procesu zgłaszając kolejne twierdzenia i wnioski dowodowe, nie wskazywane w pozwie i w odpowiedzi na pozew, nie pokusiły się o uzasadnienie, które by mogło przekonywać o zasadności odstąpienia od rygoru pominięcia twierdzeń i dowodów, który to rygor wskazany jest w przepisie art. 207 § 6 k.p.c. Pozwany przedstawił swoje stanowisko w sprawie w odpowiedzi na pozew złożonej na zarządzenie przewodniczącego, wskazał na twierdzenia i zarzuty, odniósł się do twierdzeń i wniosków strony powodowej. Dokonując analizy pozwu i odpowiedzi na pozew, Sąd poczynił ustalenia co do kwestii spornych i bezspornych między stronami procesu.

Strony procesu łączyła umowa o dzieło normowana przepisami art. 627 i następnych k.p.c. Stosownie do treści tego przepisu, przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Poza sporem było w tej sprawie, że pozwana nie wykonała umówionego dzieła stosownie do treści zawartej między stronami umowy. Poza sporem również było, że pozwana otrzymała część wynagrodzenia, w kwocie 11 300,00 zł, przed terminem umówionym na wykonanie wszystkich prac przez pozwaną objętych zawartą umową. Nie były kwestionowane w odpowiedzi na pozew zakres i wartość prac wykonanych przez pozwaną, szacowanych w pozwie na sumę 1 226,98 zł. W konsekwencji, skoro pozwana nie wykonała swoich obowiązków umownych, to nie ma prawa do wynagrodzenia w wysokości wypłaconej jej przez powódkę zawczasu, przed umówionym terminem zapłaty wynagrodzenia, które to wynagrodzenie pozwana powinna była uzyskać w terminie zakończenia prac, to jest w dniu 15 lutego 2014 roku, ale w sytuacji wykonania przez pozwaną wszystkich obowiązków przyjętych na siebie przez pozwaną w wyniku zawarcia umowy z powódką. Wynagrodzenie to było zawarowane jako ekwiwalent dzieła jakie miała pozwana wykonać. Wobec tego, że powódka żądała zapłaty przez pozwaną jedynie części kwoty z kwoty częściowego wynagrodzenia wypłaconego pozwanej przez powódkę, bo z zapłaconej pozwanej przez powódkę kwoty 11 300,00 zł powódka żądała jedynie 10 073,00 zł, pamiętając o zakazie wynikającym z normy art. 321 k.p.c., stanowiącej o niemożności orzekania przez Sąd ponad zgłoszone żądanie, Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo nie dopuszczając do bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej, w oparciu o normę art. 405 k.c. Przepis ten stanowi o tym, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do zwrotu tej korzyści.

Obowiązek wykazania niezawinionych przyczyn niewykonania umówionego dzieła spoczywał na pozwanej, a to z mocy art. 6 k.c., jako na podmiocie, który z twierdzenia o niewykonaniu umówionego dzieła z przyczyn przez siebie niezawinionych wywodził korzystne dla siebie skutki procesowe i materialnoprawne. Pozwana tego twierdzenia jednak nie udowodniła.

O odsetkach Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 481 k.c., jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Stosownie do wyżej wskazanego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana miała wykonać swoje obowiązki wynikające z umowy łączącej strony procesu do dnia 15 lutego 2014 roku, czego nie uczyniła, co było poza sporem. Wcześniej, przed tym dniem pozwana otrzymała część wynagrodzenia, co także było poza sporem. Skoro pozwana nie wykonała swoich obowiązków umownych w zakreślonym umową terminie, to nie ma prawa do wypłaconego jej wcześniej wynagrodzenia, które powinna była uzyskać w terminie zakończenia prac w dniu 15 lutego 2014 roku. Skoro do umówionego terminu nie wykonała ciężących na pozwanej obowiązków umownych, to powinna była najpóźniej do tego czasu zwrócić powódce część nadpłaconego wynagrodzenia, mającego stanowić ekwiwalent za wykonanie wszystkich prac wskazanych w umowie, które to wynagrodzenie wypłacone przez zakończeniem wszystkich prac objętych umową zostało uzyskane przez pozwaną pomimo – jak się później okazało - niewykonania w całości przez pozwaną obowiązków wynikających z umowy. Skoro pozwana w tym terminie, tj. do dnia 15 lutego 2014 roku nie zwróciła powódce nadpłaconego wynagrodzenia, to pozostaje w zwłoce ze zwrotem stosownej kwoty z tego tytułu od dnia następnego po dniu, kiedy miała stosownie do treści umowy zakończyć wykonywanie prac i uzyskać wynagrodzenie.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., jak w punkcie drugim sentencji wyroku, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała proces w całości, dlatego pozwana obowiązana jest do zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powódkę, których zwrotu powódka się domagała. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400,00 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), uiszczona przez powódkę opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w związku z art. 98 k.p.c., Sąd pierwszej instancji orzekł jak w punkcie trzecim sentencji wyroku. Na sumę wskazaną w tym punkcie sentencji wyroku składa się opłata sądowa od pozwu, od obowiązku uiszczenia której to opłaty powódka była zwolniona.

Apelację od powyższego wyroku wywiódła pozwana, zaskarżając go w całości. Powyższemu wyrokowi skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez Sąd zgłoszonych przez nią wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności faktyczne są bezsporne. Należy bowiem zauważyć, że wprawdzie bezsporna pozostawała okoliczność, że zlecone stronie pozwanej prace nie zostały w całości wykonane, jednakże strony prezentowały odmienne stanowiska co do przyczyn niewykonania tychże prac. W szczególności wskazać należy, że Sąd Rejonowy w ogóle nie ustalił czy miało miejsce wadliwe wykonywanie prac przez pracowników pozwanej, ani na czym miałyby ewentualne wadliwości polegać. Tymczasem są to najbardziej istotne okoliczności, których ustalenie niezbędne jest dla możliwości prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Należy bowiem zauważyć, że ustalenie tych okoliczności jest kluczowe dla oceny czy wystąpiły przesłanki określone w art. 635 lub art. 636 k.c. uprawniające do odstąpienia od umowy przez stronę powodową, ewentualnie inne przesłanki uprawniające stronę powodową do jednostronnego rozwiązania łączącej strony umowy.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy bezzasadnie oddalił wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. R.. Wbrew twierdzeniom Sądu pierwszej instancji zeznania tego świadka mogą mieć w sprawie istotne znaczenie. Należy bowiem zauważyć, że wprawdzie słusznie Sąd Rejonowy zauważył, że okoliczność niedopuszczenia pracowników pozwanej do kontynuacji prac była bezsporna, jednakże sporne pozostają przyczyny tego stanu rzeczy. Natomiast wskazany świadek, jako kierownik budowy, może posiadać istotne wiadomości w tym przedmiocie.

Również jako niezasadne należy ocenić oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie wskazane było przeprowadzenie omawianego dowodu. Należy bowiem zauważyć, że to strona powodowa winna posiadać najszerszą wiedzę w przedmiocie przyczyn niedopuszczenia pracowników pozwanej do kontynuowania prac. Ponadto przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron służyłoby w niniejszej sprawie skonfrontowaniu sprzecznych stanowisk obu stron, a także byłby pomocny przy dokonywaniu oceny zeznań świadków w tym przedmiocie.

Sąd Rejonowy bezzasadnie oddalił również wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. D. na okoliczność jakości prac wykonywanych przez pozwaną. Należy bowiem zauważyć, że Sąd pierwszej instancji w sposób zbyt formalistyczny podszedł do kwestii niedopuszczalności dowodzenia za pomocą zeznań świadków ocen określonego zdarzenia czy zachowania. Należy bowiem zauważyć, że w istocie rzeczy przez tak sformułowaną tezę dowodową należy rozumieć „sposób wykonywania pracy przez stronę powodową”. Tymczasem okoliczność może być dowiedziona za pomocą zeznań świadka, mimo że pośrednio może wskazywać na jakość wykonywanych prac. Zeznania świadka w tym zakresie pozwalają bowiem stwierdzić obiektywny stan rzeczy - np. czy pracownicy pozwanego używali kasków i okularów ochronnych, czy świadek ma wiedzę (słyszał), że pracownicy pozwanej dostali polecenie poszerzenia otworu drzwiowego itp. – na podstawie którego to stanu rzeczy Sąd będzie oceniał jakość wykonywanych

prac, a w szczególności ewentualne zaistnienie przesłanek uprawniających stronę powodową do jednostronnego rozwiązania umowy.

Kolejną istotną kwestią, której wszechstronnego wyjaśnienia zaniechał Sąd pierwszej instancji dotyczy ewentualnego wypowiedzenia przez stronę powodową umowy zlecenia. Należy bowiem zauważyć, że Sąd Rejonowy w sposób bardzo lakoniczny wskazał jedynie, że w związku z niewykonaniem w całości w terminie umówionych prac przez E. Ł., Fundacja (...) z siedzibą w Ł. wypowiedziała zawartą umowę. Sąd pierwszej instancji całkowicie zaniechał jednakże ustalenia okoliczności dotyczących terminu dokonanego wypowiedzenia oraz formy w jakiej oświadczenie woli o wypowiedzeniu zostało złożone. Wreszcie daleko idące zastrzeżenia budzi wskazana przez Sąd Rejonowy przyczyna ewentualnego wypowiedzenia – Sąd wskazał bowiem, że nastąpiło ono z powodu niewykonania prac w terminie. Należy jednakże zauważyć, że bezsporne w niniejszej sprawie pozostaje, że prace zostały przerwane przez stronę powodową. W związku z tym naturalną konsekwencją tego stanu rzeczy jest to, że pozwana nie mogła zakończyć prac w terminie, gdyż jej pracownicy zostali odsunięci od wykonywania pracy przez stronę powodową. Istotne pozostaje natomiast wyjaśnienie, czy istniała przyczyna uzasadniająca niedopuszczenie pracowników pozwanej do wykonywania dalszych prac, która mogłaby stanowić przyczynę ewentualnego wypowiedzenia łączącej strony umowy. Należy w tym miejscu również wyraźnie podkreślić, że nawet w przypadku ustalenia istnienia przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy (a ściślej – w świetle art. 635 i 636 k.c. – odstąpienie od umowy) nie oznacza to automatycznie, iż takie wypowiedzenie (odstąpienie) miało miejsce w niniejszej sprawie. Niezbędne jest w takiej sytuacji ustalenie ponadto czy, kiedy i w jakiej formie wypowiedzenie (oświadczenie o odstąpieniu od umowy) nastąpiło.

Mając na uwadze, że brak ustaleń faktycznych w omawianym zakresie stanowi nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy pozostawił Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy winien wyjaśnić przyczyny niedopuszczenia pracowników pozwanej do kontynuowania prac u strony powodowej, ustalić czy przyczyny te uzasadniały jednostronne rozwiązanie umowy przez stronę powodową (w drodze wypowiedzenia lub odstąpienia od umowy), a także czy, kiedy oraz w jakiej formie takie jednostronne rozwiązanie umowy miało miejsce. W tym celu Sąd Rejonowy winien dopuścić dowód z zeznań świadka J. R. na okoliczność przyczyn niedopuszczenia pracowników pozwanej do kontynuacji prac wykonywanych u strony powodowej. Sąd Rejonowy winien również dopuścić dowód z zeznań stron na tę samą okoliczność. Ponadto pomocne dla ustalenia okoliczności sposobu wykonywania prac przez pracowników pozwanej może się okazać dopuszczenie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci dziennika budowy. W celu stwierdzenia tej okoliczności – sposobu wykonywania prac przez pracowników pozwanej – zasadne jest także przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. D.. Zasadne może się okazać (zwłaszcza w przypadku ustalenia, że przyczyna niedopuszczenia pracowników pozwanej do kontynuacji prac uzasadniała jednostronne rozwiązanie umowy) dopuszczenie dowodu z zeznań stron na okoliczność dokonania jednostronnego rozwiązania umowy przez stronę powodową, jego terminu i formy. Po przeprowadzeniu wskazanych dowodów oraz skonfrontowaniu ich z uprzednio przeprowadzonymi dowodami Sąd Rejonowy winien ustalić w pierwszej kolejności przyczyny niedopuszczenia pracowników pozwanej do kontynuacji prac oraz pozostałe, wyżej wskazane okoliczności. Podstawę prawną sformułowanych zaleceń co do dalszego postępowania stanowi art. 386 § 6 k.p.c.